

Studiul 12: Dumnezeu este credincios

Sabat după-amiază, 13 decembrie

De memorat:

„Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel, Domnul, niciuna n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit.” Iosua 21:45.

Când John F. Kennedy s-a adresat concetățenilor lui americani la ceremonia sa de investire, pe 20 ianuarie 1961, discursul lui a avut doar 1.366 de cuvinte, dar a lăsat o amprentă de neșters în mintea americanilor. Încurajându-și țara să se concentreze pe responsabilități, și nu pe privilegii, el a spus: „Cu o conștiință curată drept singura noastră răsplată sigură, cu istoria ca judecător final al faptelor noastre, să mergem înainte pentru a conduce țara pe care o iubim, cerând binecuvântarea și ajutorul Său, dar știind că, aici pe pământ, lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie cu adevărat a noastră.”

Simțind că se apropie de sfârșitul vieții, Iosua, bătrânul conducător al israeliților, a decis să se adreseze liderilor națiunii și israeliților (Iosua 23 și 24). Capitolul 23 se concentrează mai mult pe viitor și pe cum să se închine lui Dumnezeu: în mod exclusiv. Capitolul 24 trece în revistă faptele de devotament ale lui Dumnezeu din trecut, având scopul de a determina o decizie cu privire la cine este singurul care este cu adevărat demn de închinare: Iahve.

În această săptămână vom studia primul discurs al lui Iosua, în care acesta privește retrospectiv la victoriile poporului Israel, dar conturează în același timp calea spre succesul viitor.

Toate s-au împlinit

1. Ce imagine Îi creează cartea Iosua lui Dumnezeu în Iosua 21:43-45? Cum se aplică aceste cuvinte nu numai la țara promisă propriu-zisă, ci și la realitatea mântuirii noastre (2 Timotei 2:11-13)?

Iosua 21:43-45

⁴³ Astfel, Domnul a dat lui Israel toată țara pe care jurase că o va da părinților lor; ei au luat-o în stăpânire și s-au așezat în ea.

⁴⁴ Domnul le-a dat odihnă de jur împrejur, cum jurase părinților lor; niciunul din vrăjmașii lor nu putuse să le stea împotriva, și Domnul i-a dat pe toți în mâinile lor.

⁴⁵ Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel Domnul, niciuna n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit.

2 Timotei 2:11-13

¹¹ Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El.

¹² Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi.

¹³ Dacă suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur.

Aceste versete constituie punctul culminant al cărții și rezumatul ei teologic. Ele evidențiază una dintre temele majore ale întregii cărți: credințioșia față de legământ a lui Iahve, care Se ține de promisiuni și Își îndeplinește juruințele. Această scurtă secțiune rezumă și conținutul cărții de până acum. Iosua 21:43 vorbește despre împărțirea și colonizarea țării (capitolele 13 la 21), în timp ce Iosua 21:44 se referă la victoriile obținute asupra dușmanilor și la controlul obținut asupra teritoriului (capitolele 1 la 12). Toată această retrospectivă este privită prin prisma fidelității lui Dumnezeu. Israeliții trebuie să își amintească întotdeauna că nu pot revendica niciodată victoriile asupra dușmanilor lor sau țara ca moștenire decât prin loialitatea lui Dumnezeu față de cuvântul pe care l-a rostit.

El a dat lui Israel „toată țara” (Iosua 21:43, subl. ad.), „i-a dat pe toți [vrăjmașii] în mâinile lor” (Iosua 21:44, subl. ad.) și „potrivit cu tot ce le jurase” (Iosua 21:44, BTF, subl. ad.), „toate s-au împlinit” (Iosua 21:45, subl. ad.). Folosirea repetată a cuvântului kol, „tot/toată/toți/toate”, de șase ori în trei versete (Iosua 21:43-45), subliniază încă o dată adevărul că țara este darul de la Iahve, iar poporul Israel nu își poate asuma niciun merit pentru primirea ei. Domnul a fost Cel care a jurat să „dea” țara și Cel care „a dat” pe dușmanii lor în mâinile lor.

Toate succesele poporului Israel trebuie atribuite exclusiv inițiativei și credinșiei lui Dumnezeu. Acest lucru este la fel de adevărat și în ceea ce privește mântuirea noastră: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8,9).

Într-adevăr, punând accent pe credinșia lui Dumnezeu, Pavel a mai scris: „Adevărat este cuvântul acesta: Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăși împreună cu El. Dacă ne lepădăm de El, și El Se va lepăda de noi. Dacă suntem necredinșoi, totuși El rămâne credinșos, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:11-13).

Cum ne oferă credinșia lui Dumnezeu în respectarea promisiunilor Sale încrederea că niciuna dintre aceste promisiuni referitoare la viitor nu va rămâne neîmplinită? (Vezi 1 Corinteni 10:13; 2 Corinteni 1:18-20.)

1 Corinteni 10:13

¹³ Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credinșos, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.

2 Corinteni 1:18-20

¹⁸ Credinșos este Dumnezeu că vorbirea noastră față de voi n-a fost și „Da” și „Nu”.

¹⁹ Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan și prin Timotei, n-a fost „da” și „nu”, ci în El nu este decât „da”.

²⁰ În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”; de aceea și „Amin”, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.

Un semn de îngrijorare

Glorioasa concluzie a întregii secțiuni (Iosua 21:43-45) conține condiția respectată a ascultării. Succesul nu trebuie niciodată considerat de la sine înțeles; el este întotdeauna legat de ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel, împărțirea țării, pe lângă faptul că este o dovadă a credincioșiei lui Dumnezeu față de Israel (Neemia 9:8), creează un cadru pentru o evoluție viitoare cu final deschis, bazată pe atitudinea poporului Israel. Va reuși Israel să mențină ceea ce a fost deja obținut?

2. Care sunt principalele puncte de interes ale introducerii lui Iosua din Iosua 23:1-5?

Iosua 23:1-5

- ¹ De multă vreme Domnul dăduse odihnă lui Israel, izbăvind-l de toți vrăjmașii care-l înconjurau. Iosua era bătrân, înaintat în vârstă.
- ² Atunci Iosua a chemat pe tot Israelul, pe bătrânii lui, pe căpeteniile lui, pe judecătorii lui și pe căpeteniile oștii. Și le-a zis: „Eu sunt bătrân, înaintat în vârstă.
- ³ Ați văzut tot ce a făcut Domnul Dumnezeu vostru tuturor neamurilor acelora dinaintea voastră; căci Domnul Dumnezeu vostru a luptat pentru voi.
- ⁴ Vedeți, v-am dat ca moștenire prin sorți, după semințiile voastre, neamurile acestea care au rămas, începând de la Iordan, și toate neamurile pe care le-am nimicit, până la Marea cea Mare spre apusul soarelui.
- ⁵ Domnul Dumnezeu vostru le va izgoni dinaintea voastră și le va alunga dinaintea voastră; și voi le veți stăpâni țara, cum a spus Domnul, Dumnezeul vostru.

Discursul lui Iosua face trecerea de la bătrânul vorbitor (fapt evidențiat de două ori) la audiența care va trebui să ducă mai departe misiunea încredințată de Dumnezeu. El descrie cum a fost posibilă cucerirea țării: Domnul a luptat pentru ei. Chiar dacă, din cauza lipsei lor de loialitate și a necredinței lor, israeliții au trebuit să fie implicați în războaie după exod, nu prin puterea lor militară, ci prin intervenția lui Dumnezeu au reușit să pună stăpânire pe țară.

Dumnezeu i-a dat odihnă poporului Israel în fața dușmanilor săi, dar mai erau câteva națiuni care încă nu fuseseră alungate. Victoria nu este o realitate împlinită și neschimbătoare pentru Israel, ci o posibilitate mereu prezentă prin biziura constantă și devotată pe ajutorul disponibil de la Dumnezeu.

3. Pe baza textelor din Iosua 23:10; Coloseni 2:15; 2 Corinteni 10:3-5; Efeseni 6:11-18, care sunt asemănările dintre modul în care israeliții au cucerit Canaanul sub conducerea lui Iosua și modul în care creștinii de astăzi pot trăi o viață spirituală biruitoare?

Iosua 23:10

- ¹⁰ Unul singur dintre voi urmărea o mie din ei, căci Domnul Dumnezeuul vostru lupta pentru voi, cum v-a spus.

Coloseni 2:15

- ¹⁵ A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.

2 Corinteni 10:3-5

- ³ Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească.
⁴ Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile.
⁵ Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

Efeseni 6:11-18

- ¹¹ Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.
¹² Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.
¹³ De aceea, luați toată armura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.
¹⁴ Stați gata, dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii,
¹⁵ având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.
¹⁶ Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.
¹⁷ Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.
¹⁸ Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții

Victoriile israeliților nu puteau fi atribuite forței și strategiei lor. În mod similar, victoria spirituală asupra păcatului și a ispitei a fost asigurată prin jertfa și învierea lui Isus Hristos, dar poporul lui Dumnezeu de astăzi trebuie să se bazeze în mod constant pe resursele spirituale oferite de Duhul Sfânt pentru a trăi o viață de biruință.

De ce ne este încă atât de ușor să păcătuim chiar dacă avem atâtea promisiuni minunate în fața noastră?

Limite clare

Folosind aceleași cuvinte care i-au fost adresate la începutul cărții (Iosua 1:7,8), Iosua afirmă că misiunea care stă în fața poporului Israel nu este în primul rând de natură militară. Este spirituală. Are de-a face cu ascultarea de voia lui Dumnezeu revelată în Tora.

4. De ce crezi că a adoptat Iosua o poziție atât de fermă cu privire la relațiile poporului Israel cu națiunile din jur, în Iosua 23:6-8,12,13?

Iosua 23:6-8,12,13

- ⁶ Puneți-vă toată puterea ca să păziți și să împliniți tot ce este scris în cartea Legii lui Moise, fără să vă abateți nici la dreapta, nici la stânga.
- ⁷ Să nu vă amestecați cu neamurile acestea care au rămas printre voi; să nu roștiți numele dumnezeilor lor și să nu-l întrebuițați în jurământ; să nu le slujiți și să nu vă închinați înaintea lor.
- ⁸ Ci alipiți-vă de Domnul Dumnezeuul vostru, cum ați făcut până în ziua aceasta.
- ¹² Dacă vă veți abate și vă veți alipi de neamurile acestea care au rămas printre voi, dacă vă veți uni cu ele prin căsătorii și dacă veți intra în legături cu ele,
- ¹³ să fiți încredințați că Domnul Dumnezeuul vostru nu va mai izgoni aceste neamuri dinaintea voastră; ci ele vă vor fi o cursă și un laț, un bici în coaste și niște spini în ochi, până veți pieri de pe fața acestei țări bune, pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeuul vostru.

Poporul Israel nu se confruntă cu pericolul animozității din partea celorlalte națiuni, ci cu pericolul prieteniei acestora. Poate că armele lor nu reprezintă o provocare pentru Israel, dar ideologia și valorile (sau contravalorile) lor s-ar putea însă dovedi mai dăunătoare decât orice forță militară. Iosua le atrage atenția liderilor asupra faptului crucial că lupta în care sunt implicați este în primul rând, și în ultimă instanță, spirituală. Prin urmare, poporul Israel trebuie să își mențină identitatea unică.

Interdicția de a invoca numele unui zeu, de a jura pe el, de a-i sluji sau de a-i aduce închinare are în vedere idolatria. În Orientul Apropiat antic, numele unei zeități reprezenta prezența și puterea acesteia. Invocarea sau menționarea numelor unor zei străini în salutul de zi cu zi sau în tranzacțiile de afaceri însemna recunoașterea autorității lor și îi putea pune pe israeliți în situația să apeleze la puterea lor în caz de nevoie (compară cu Judecătorii 2:1-3,11-13).

Pericolul căsătoriilor mixte cu canaanii rămași consta în pierderea purității spirituale a poporului Israel. Intenția îndemnului lui Iosua nu este de a promova

puritatea rasială sau etnică, ci de a evita idolatria, care poate duce la prăbușirea spirituală a lui Israel. Cazul lui Solomon este un exemplu dramatic al consecințelor spirituale regretabile ale căsătoriilor mixte (1 Împărați 3:1; 11:1-8); în Noul Testament, creștinii sunt avertizați în mod deschis să nu caute relații maritale cu cei necredincioși (2 Corinteni 6:14), deși, în cazul căsătoriilor deja realizate, Pavel nu recomandă divorțul de partenerul necredincios, ci îndeamnă la trăirea unei vieți creștine exemplare, în speranța câștigării partenerului pentru Domnul (1 Corinteni 7:12-16).

Avertismentul lui Iosua în privința legăturilor periculoase duce inevitabil la întrebarea privind relația creștinului cu „lumea”. Cum putem stabili o relație echilibrată cu societatea care ne înconjoară?

Mânia Domnului

5. Cum ar trebui să interpretăm descrierile mâniei lui Dumnezeu și ale justiției retributive din cartea Iosua (23:15,16) și din alte părți din Scriptură (Numeri 11:33; 2 Cronici 36:16; Apocalipsa 14:10,19; 15:1)?

Iosua 23:15,16

¹⁵ Și după cum toate cuvintele bune pe care vi le spusese Domnul Dumnezeuul vostru s-au împlinit pentru voi, tot așa Domnul va împlini față de voi toate cuvintele rele, până vă va nimici de pe fața acestei țări bune pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeuul vostru.

¹⁶ Dacă veți călca legământul pe care vi l-a dat Domnul, Dumnezeuul vostru și dacă vă veți duce să slujiți altor dumnezei și să vă închinați înaintea lor, Domnul Se va aprinde de mânie împotriva voastră și veți pieri degrabă din țara cea bună pe care v-a dat-o El.”

Numeri 11:33

³³ Pe când carnea era încă în dinții lor, fără să fie mestecată, Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului; și Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare.

2 Cronici 36:16

¹⁶ Dar ei și-au bătut joc de trimișii lui Dumnezeu, I-au nesocotit cuvintele și au râs de prorocii Lui, până când mânia Domnului împotriva poporului Său a ajuns fără leac.

Apocalipsa 14:10,19

¹⁰ va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

¹⁹ Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascu cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

Apocalipsa 15:1

¹ Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu.

Poporul Israel avusese parte deja de mânia Domnului în timpul rătăcirii prin pustiu (Numeri 11:33; 12:9), precum și în țara promisă (Iosua 7:1), fiind pe deplin conștient de consecințele stărnirii mâniei lui Iahve prin încălcarea flagrantă a legământului. Aceste versete reprezintă punctul culminant al durității exprimate în discursul lui Iosua. Este șocant să auzim că Domnul va nimici poporul Israel, mai

ales că același termen fusese folosit pentru nimicirea canaaniților. La fel de sigur cum promisiunile Domnului s-au împlinit în ceea ce privește binecuvântarea poporului Israel, și blestemele legământului (Leviticul 26; Deuteronomul 28) aveau să se transforme în realitate, dacă israeliții aveau să respingă legământul. În lumina depozitării și nimicirii canaaniților, aceste versete demonstrează încă o dată că Iahve este în cele din urmă judecătorul întregului pământ. El declară război păcatului, indiferent unde se află acesta. Stătea în puterea de alegere a poporului Israel să facă din glorioasele certitudini ale trecutului fundamentul pentru a face față viitorului.

La prima vedere, învățătura biblică despre mânia lui Dumnezeu pare incompatibilă cu afirmația că Dumnezeu este iubire (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:8). Cu toate acestea, tocmai în lumina mâniei lui Dumnezeu, doctrina biblică a iubirii lui Dumnezeu devine și mai relevantă. În primul rând, Biblia Îl prezintă pe Dumnezeu drept iubitor, îndelung răbdător și gata să ierte (Exodul 34:6; Mica 7:18). Doar că, în contextul unei lumi afectate de păcat, mânia Domnului este atitudinea Lui de sfințenie și dreptate atunci când Se confruntă cu păcatul și cu răul. Mânia Lui nu este niciodată o reacție emoțională, răzbunătoare, imprevizibilă și exagerată. Noul Testament ne învață că Hristos S-a făcut păcat pentru noi (2 Corinteni 5:21) și, prin moartea Sa, am fost împăcați cu Dumnezeu (Romani 5:10). Oricine crede în El nu va trebui să înfrunte mânia lui Dumnezeu (Ioan 3:36; Efeseni 2:3; 1 Tesaloniceni 1:10). Conceptul de mânie a lui Dumnezeu Îl prezintă pe Dumnezeu ca judecătorul drept al universului și Cel care susține cauza dreptății (Psalmii 7:11; 50:6; 2 Timotei 4:8).

Alipiți-vă de Domnul!

Singura modalitate prin care poporul Israel va putea să evite ispita idolatriei și mânia lui Dumnezeu nu este reamintirea constantă a interdicțiilor din legământ, ci încurajarea unei supuneri conștiente și consecvente față de Domnul. Același verb „a se alipi, a se lipi” de Domnul (vezi Deuteronomul 4:4) este folosit și pentru a descrie legământul de căsătorie dintre soț și soție (Geneza 2:24) sau loialitatea lui Rut față de Naomi (Rut 1:14). Este important de remarcat faptul că, potrivit evaluării lui Iosua, o astfel de credincioșie a caracterizat poporul Israel ca națiune „până în ziua aceasta”. Din păcate, aceeași afirmație nu va fi valabilă pentru perioadele ulterioare din istoria lui Israel, după cum o demonstrează cu tristețe cartea Judecătorii (Judecătorii 2:2,7,11; 3:7,12; 4:1 etc.).

6. Iosua îi îndeamnă pe israeliți să-L iubească pe Domnul, Dumnezeul lor (Iosua 23:11; compară cu Deuteronomul 6:5). Dragostea nu poate fi impusă, altfel și-ar pierde esența. Totuși în ce sens poate fi dragostea poruncită?

Iosua 23:11

¹¹ Vegheați, dar, cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca să iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru.

Deuteronomul 6:5

⁵ Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.

Ca să se bucure în permanență de binecuvântările legământului, poporul Israel va trebui să rămână loial lui Dumnezeu. Ebraica este extrem de expresivă: „Fii foarte atent pentru binele sufletului tău!” Cuvântul 'ahabah, „a iubi”, poate face referire la o gamă largă de sentimente umane, inclusiv la relația de prietenie, intimitatea sexuală, tandrețea maternă, dragostea romantică și loialitatea față de Dumnezeu. Dacă înțelegem dragostea pentru Dumnezeu ca pe un angajament conștient și ca pe un devotament față de El, ea poate fi impusă fără a-i încălca natura în esență (compară cu Ioan 13:34). Dumnezeu a intenționat întotdeauna ca supunerea față de poruncile Sale să izvorască dintr-o relație personală cu El (Exodul 19:4 [„v-am adus aici la Mine”]; Deuteronomul 6:5; compară cu Matei 22:37) bazată pe ceea ce El a făcut pentru oameni în marea Lui milă și dragoste. Porunca de a-L iubi pe Dumnezeu exprimă, în același timp, natura reciprocă, dar nu simetrică, a iubirii divine. Dumnezeu dorește să intre într-o relație profundă, personală, cu fiecare persoană care Îi împărtășește iubirea. Astfel, iubirea Sa

universală constituie cadrul pentru manifestarea iubirii noastre voluntare, reciproc.

Domnul Isus le-a dat ucenicilor Lui o poruncă nouă. În ce sens era aceasta o poruncă nouă și veche în același timp? Studiază Ioan 13:34; 15:17 și 1 Ioan 3:11; compară cu Leviticul 19:18.

Ioan 13:34

³⁴ Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.

Ioan 15:17

¹⁷ Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții.

1 Ioan 3:11

¹¹ Căci vestirea pe care ați auzit-o de la început este aceasta: să ne iubim unii pe alții;

Leviticul 19:18

¹⁸ Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sunt Domnul.

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, cap. 49

„Satana îi amăgește pe mulți cu teoria, care pare adevărată, că iubirea lui Dumnezeu față de poporul Său este atât de mare încât îi va scuza păcatele; el susține că, deși îndeplinesc un anumit rol în guvernarea Sa morală, amenințările din Cuvântul lui Dumnezeu nu se împlinesc la literă. Dar, în toate relațiile cu ființele pe care le-a creat, Dumnezeu susține principiile dreptății prin faptul că demască adevăratul caracter al păcatului, demonstrând că efectele lui certe sunt suferința și moartea. Iertare necondiționată a păcatului nu a fost și nu va fi niciodată. O astfel de iertare ar arăta abandonarea principiilor dreptății, principii care sunt însăși temelia guvernării lui Dumnezeu. S-ar umple de consternare universul necăzut. Dumnezeu arată fidel urmările păcatului și, dacă aceste avertismente nu ar fi adevărate, cum am putea fi siguri că făgăduințele Sale se vor împlini? Acea așa-numită bunăvoință care ar da la o parte dreptatea nu ar fi bunăvoință, ci slăbiciune.

Dumnezeu este dătătorul vieții. De la început, toate legile Lui erau orientate spre viață. Dar păcatul a stricat ordinea stabilită de Dumnezeu și rezultatul a fost disensiunea. Atâta timp cât există păcat, suferința și moartea sunt inevitabile. Numai datorită faptului că Răscumpărătorul nostru a purtat și poartă în locul nostru blestemul păcatului putem spera să scăpăm de urmările nenorocite ale păcatului” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 522).

Zilnic: Rut 3 – 1 Samuel 5; Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap.

57

1. Până când i-a zis Naomi lui Rut să fie liniștită?
2. Cine se închiriază pentru pâine?
3. De ce voia Domnul să pedepsească familia lui Eli pentru totdeauna?
4. Câte persoane din familia lui Eli au murit în aceeași zi?
5. De ce fusese ucenicul iubit foarte mult favorizat?